

Resposta a la pregunta sobre la pel·lícula guanyadora dels Premis del Cinema Europeu 2005, que vaig plantejar el mes passat: *Caché* (*Escondido*), de Michael Haneke.

Ice Age 2: The Meltdown (Ice Age 2: el desglaç)

El 2002 va ser un any prolífic quant a les estrenes de cinema animat, en què destacaren especialment les japoneses *Sen to Chihiro no kamikakushi* (*El viatge de Chihiro*), d'Hayao Miyazaki, i *Metropolis*, de Rintaro. Quant a les estrenes nord-americanes, la proposta més interessant fou *Ice Age*, una història senzilla, molt ben contada i amb un bon ús de la tecnologia digital d'animació que no afartava l'espectador.

Quatre anys més tard, el mateix equip responsable torna a presentar la família formada pel mamut

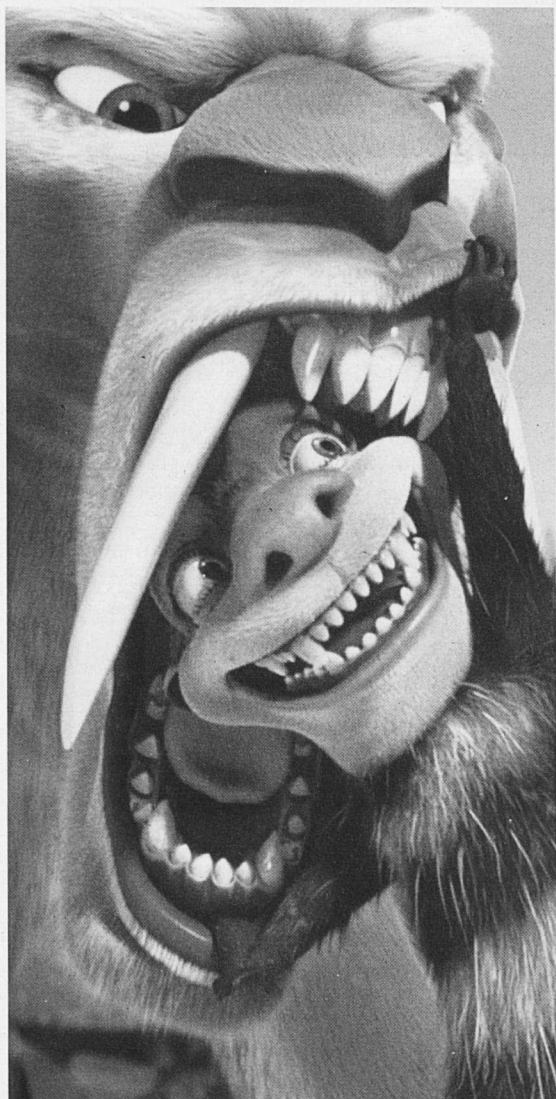
Manny, el tigre Diego i "allò" Sid, ara en una carrera a contratemps per evitar que el desglaç de la vall on viuen els faci morir ofegats. Enmig s'interposaran una mamut femella trastocada i els seus dos "germans" sarigues. És un encert, doncs, no recórrer a mostrar el bebè humà una altra volta i allunyar-se, per tant, d'un model que havia funcionat molt bé la primera vegada.

No obstant això, es fa notar amb molta facilitat que les idees no són tan bones i es recrea amb freqüència excessiva situacions humorístiques que estaven dosificades millor a *Ice Age*. No són inconvenients que no facin aconsellable anar a veure-la, però sí que suposen un punt negatiu respecte d'una primera part irrepreensible.

V for Vendetta

Pèssima adaptació d'una història gràfica molt suggeridora publicada a les darreries del anys vuitanta, deguda a Alan Moore, segurament un dels millors guionistes del món del còmic actuals. *V for Vendetta*, versió impresa, narra la lluita d'un heroi romàntic contra la dictadura feixista que governa Anglaterra des de fa un grapat d'anys. V, nom en què comet els actes terroristes, és un enamorat del cinema clàssic, de la història moderna anglesa i opta per romandre sempre ocult darrere una màscara, fins i tot davant la dona que estima i a la qual sotmet als actes més cruels perquè aprengui a ser lliure. Amb un final obert, trist, però que encara permet l'esperança, el còmic esdevé una reflexió crua contra qualsevol tipus de totalitarisme.

Ara bé, què passa amb l'adaptació cinematogràfica? Els germans Wachowski, creadors i directors de la trilogia de *Matrix* i aquí guionistes i productors, no són els millors adaptadors d'una història

que requereix molt més tacte i equilibri. A més, s'ha d'afegir el fet que el toc *punkie* i *techno* que s'hi aplica alhora encara s'allunya més de l'efecte demolidor que aconsegueix el llibre amb uns mitjans més austers, però summament efectius.

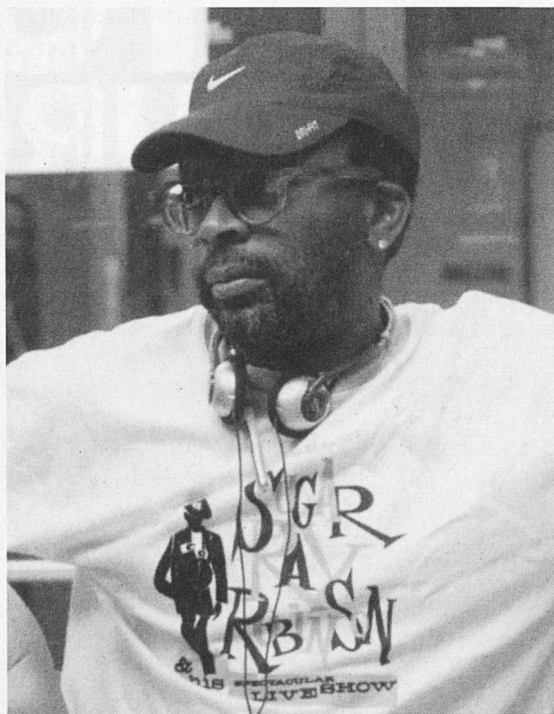
Res, en definitiva, una pèrdua de temps per veure explosions; efectes especials; una Natalie Portman no gaire destacable; un final estil *Spartacus* que no s'adiu gens amb tota la resta d'elements i vacuïtat, allò que alguns en dirien la "millor" mostra de cinema del postmodernisme.

Inside Man (El plan oculto)

Aparentment, *Inside Man* és una de les tantes pel·lícules d'atracaments perfectes que des de fa dècades circulen pel món del cinema. Però Spike Lee transforma una història d'un atracament perfecte que, poques vegades al cinema, acaba bé per als lladres, en una diatriba contra el racisme, un tema ja tractat pel director moltes d'altres vegades.

El que fa especialment recomanable *Inside Man* són tres factors que en aquest cas combinen perfectament: una banda sonora, a càrrec de Terence Blanchard i que recorre al jazz i, més escassament, al *blues*, molt apropiada al to de la pel·lícula; una recreació d'atmosferes claustrofòbiques especialment ben aconseguides i, especialment, una interpretació dels actors Denzel Washington, Clive Owen i Jodie Foster sòbries i adients als papers encarregats.

Un emperò que des de fa moltes pel·lícules arrossega la filmografia de Spike Lee: les vel·leïtats amb les càmeres, com ara *tràvelings* circulars que van i vénen, que arriben a carregar amb excés la informació visual que rep l'espectador i que fa una mica massa "postmodern" un producte que, sense aquesta màcula, podria dir-se que ha sortit rodó.

La morte Rouge

[Migmetratge que tan sols es pot veure a l'exposició *Correspondències*, actualment al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona, fins al 21 de maig. Posteriorment es podrà visitar a Madrid i Galícia.]

Correspondències és una mostra que exposa les postures de Víctor Erice i Abbas Kiarastomi respecte del cinema. De fet, una part està dedicada a les "cartes" que s'intercanvien els dos directors en forma de vídeo i en què es veu quines diferències i convergències hi ha entre els dos realitzadors.

La Morte Rouge està escrita i dirigida per Víctor Erice especialment per a l'exposició i, definitivament, és l'element clau de l'exposició. El títol és el nom d'una població fictícia del Canadà francòfon en què passa l'acció de *The Scarlet Claw (La garra escarlata)* i que té com a protagonista principal el personatge de Sherlock Holmes, interpretat per Basil Rathbone.

De fet, *The Scarlet Claw* és la primera pel·lícula que va 'enverinar' cinematogràficament — "amb el poder de les imatges en moviment" — Víctor Erice quan només tenia cinc anys al cinema Kursaal de Sant Sebastià i ell mateix, seixanta anys més tard, ens transmet perfectament, mitjançant la veu en *off*, les pors i sensacions que li va provocar.

Però hi ha molt més en aquests escassos trenta-dos minuts: el poder de les fotografies de recuperar la memòria dels que ja són morts; la por d'una guerra civil i els seus efectes en els infants; plantejar si el cinema, que tanmateix és pur engany, pot parlar "vertaderament" del cinema, i preguntes i més preguntes que deixen, feliçment i afortunadament, l'espectador aclaparat. ■